

Исповест свештенства архијерејског намесништва београдског другог

Уз молитвено учешће Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија, Његово Преосвештенство Епископ марчански г. Сава служио је 17. марта 2023. године свету Литургију пређеосвећених дарова у храму Покрова Пресвете Богородице у Београду.

Саслуживао је високопреподобни архимандрит Нектарије, главни секретар Светог Архијерејског Синода, са свештенством архијерејског намесништва београдског другог које је том приликом приступило светој тајни исповести. На крају богослужења беседео је патријарх Порфирије:

– Браћо и сестре, налазимо се при крају треће недеље Великог поста, Велике Четрдесетнице, у трећој седмици подвига покајања, јер период поста јесте по преимућству период покајања. Покајање је нешто што је природна, нормална атмосфера у којој живе православни хришћани. Наравно кад говоримо о покајању данас неки не разумеју шта је то покајање у духу православног

предања и у духу Јеванђеља, а постоје и други који под покајањем подразумевају слабост нас хришћана зато што под покајањем виде један психолошки процес самоусуђивања, једно стање малодушности, чамотиње, чак депресије. Наравно, и такво стање је познато у православном предању и Јеванђељу, а заправо то и није покајање. Јеванђеље тако стање назива раскајањем. Раскајање не само да нема никакве везе са покајањем него је и директно супротно покајању. Раскајање јесте осећање гриже савести, али у свом корену носи гордост, носи самољубље. У таквом стању ми смо свесни да смо погрешили, да смо учинили нешто лоше, али немамо довољно снаге да прихватимо да то наше стање и да затражимо од Бога из дубине душе опроштај и негде у дубини својој мислимо да нам се то десило због специфичних околности и да нисмо знали шта чинимо. У сваком случају имамо, поред тог осећања промашаја, и потребу да се правдамо и потребу да кажемо: Да, јесте, ми смо пали и погрешили, али ми смо заправо бољи од тога, нисмо ми такви.

Међутим, покајник је свестан свог греха, али је свестан и да може бити још грешнији. Свестан је да може учинити најружније и најпогрешније ствари, али је благодаран Богу што није дозволио да до краја покаже на шта је све спреман и за шта је све способан. За оно што је учинио не очекује од себе да сам собом својим снагама, силама и моћима може да се исправи него зна да је све у рукама Божјим. Зато се потпуно препушта Богу и моли се Богу да му подари оно што је најбоље за њега, али по вољи Божјој, баш онако као што изговарамо свакодневно обраћајући се Богу Оцу: Нека буде воља Твоја. И зато покајник никада није без наде. Покајник никада није малодушан, не упада у чамотињу, у депресију. Покајник је и поред свих својих слабости и немоћи испуњен бескрајним оптимизмом, зато што он не црпи снагу и оптимизам из себе, не узда се у себе, него снагу црпи из љубави Божје, из поверења у Бога. Узда се у поверење и љубав Божју. У том смислу, покајање је најбоља могућа терапија за сваки наш недостатак и за сваку нашу болест.

Свака болест, сваки недостатак, сваки наш поремећај негде у далекој позадини, скопчан је са грехом. Уосталом стање људског рода, које је нама познато из историје, стање греха и промашаја, јесте последица првородног греха, греха Адамовог, који је створио најпре осећање кривице, а онда осећање страха. Изгубио је Адам поверење у Бога, у љубав Божју, у свемоћ Божју, у то да је у Богу све могуће. То осећање кривице, због тога што знамо да смо погрешили и да смо учинили грех, и осећање страха, због тога што мислимо најчешће у својој подсвести да ћемо због тога бити кажњени, знак је маловерја. Зато увек треба да се молимо да нам Господ дода вере, да се

молимо речима капетана чији је слуга исцељен и који – када му Господ каже: Ако можеш веровати, све је могуће ономе који верује – он одговара: Верујем, Господе, помози мом неверју.

Покајање је, дакле, нераскидиво скопчано са вером у Христа распетог и васкрслог. То је наш темељ, то је извор нашег живота. Зато без вере која се пројављује, која се оваплоћује у конкретан живот, у подвиг, у борбу, једноставно није могуће разумети у својој правој природи ништа од онога што је у нама и ништа од онога што је изван нас. Ако нешто знамо онда је то делимично, а истинско и право знање, спознаја себе, онога што је у нама и онога што је око нас, у творевини Божјој, могуће је само онда када упознајемо Бога. То, међутим, бива вером, молитвом и свеукупним подвигом који нас отвара за присуство благодати Божје или, боље рећи, који нас чине да благодат Божја може у нама да дејствује и да има свога плода. У том смислу, и вером и подвигом сарађујемо са благодаћу Божјом, а све то јесте атмосфера у којој живимо и подвизавамо се током читавог нашег живота, а посебно у периоду Великог поста.

Нека би Бог дао да нам овај пост буде благословено путовање, да буде благословен подвиг, да дар који нам Господ даје својим Оваплоћењем, својим Распећем, својим Васкрсењем и Вазнесењем на небо, буде по благодати Његовој наша својина, а то је живот вечни којег не само постајемо свесни овде и сада, него имамо могућност – и хвала Богу то и јесте реалност која је нама доступна у животу у Цркви – да Царство Христово, Царство Божје буде наша садашњост. Нека је благословен остатак поста и да идемо и даље у покајању које садржи у себи праштање, искање опроштаја, а без тога нема покајања, баш као што је то чинио син из приче о блудном сину. Видели смо да је довољно да буде свестан својих промашаја, али исто тако да се сећа љубави Божје, да се сећа чињенице да је његов отац њему Отац. Таквом вером ми можемо заиста и горе премештати, а нарочито вером Цркве, нашем заједничком вером. Снага те наше заједничке вере откривена нам је у Јеванђељу које смо читали прошле недеље, а то је вера четворице који су принели Христу једнога који није веровао, а био је болестан, и због вере ових који су веровали, ових четворице, Бог је исцелио и онога који није веровао. Ако је таква наша вера и ако у нашој Цркви и у нашем народу има те и такве вере, онда ће Бог имати коме да чини оно што треба чинити. Бог није имао коме да учини у Содому и Гомору, где је праведни Аврам молио Бога да спаси и поштеди Содому и Гомору нудећи четрдесет праведника. Иако је Господ пристао на то, овај није нашао четрдесет праведника. На крају није нашао ни десет.

Нека Бог да да у породици родитељи имају вере за своју децу, деца за своје родитеље, браћа за своје сестре, сестре за браћу, да у школи учитељи имају вере за своје ученике, али и ученици да имају вере за своје учитеље, да нам Бог подари вере да наша вера може да буде целебна, да исцељује у нашем народу и оне који немају вере или су против вере. То да нам буде темељ и онда ћемо засигурно пред тајну вечности моћи да говоримо: Христос Васкрсе! Тада ћемо видети Његово Васкрсење на сваком кораку, на сваком педљу онога што јесмо и онога што је наше. Онда, иако да нам се може учинити да за тренутак губимо, да смо губитници, пре или касније вером нашом Господ ће учинити да оно што је слабо постане снажно и јако, да на крају будемо победници и да ту победу са Њим заједно баштинимо, њом живимо и њу предајемо онима који долазе после нас. Нека сте благословени и срећан остатак поста.

spc.rs